

RUDOLF VIDOVIĆ

Mjeseca svibnja 1987. godine umro je i pokopan na zagrebačkom groblju Mirogoj diplomirani inženjer geodezije, Rudolf Vidović.

Životni put u geodetskoj struci Rudi Vidović započeo je rano, krenuvši u Beograd iz svog malog zagorskog sela ispod Strahinšćice kod Krapine, gdje je završio geodetsku školu i nakon nje pošao još neutabanim stazama prvih jugoslavenskih geometara, stekavši nakon Prvoga svjetskog rata pravu geodetsku i radnu samostalnost i radno iskustvo u najboljoj jugoslavenskoj geodetskoj školi na tzv. »pre-mjeru Srbije«.

No životne ambicije Rudija Vidovića nisu bile time u cijelosti zadovoljene. Praktičnost je želio nadgraditi teoretskim znanjem, pa se upisao na zagrebački Geodetski fakultet na kojem je 1951. godine stekao diplomu inženjera geodezije.

Jedno od značajnih razdoblja stručnog i životnog puta našeg umrlog prijatelja Rudija posebno je vrijedno istaknuti. Po naravi tih i miran, kao da je bio predodređen da se kao katastarski radnik dokaže u najljepšem kraju naše domovine, u Buzetu, gdje su još za ono prvo poslijeratno vrijeme bile otvorene i neizlječene rane dugogodišnje otuđenosti Istre od matice domovine i gdje je bila potrebna posebno osjećajna stručna osoba da povрати povjerenje tamošnjeg seljaka u novu općinsku i geodetsku administraciju, koja je trebala voditi brigu i evidenciju o njegovom zemljištu. Rudi Vidović je taj zadatak uspješno apsolvirao, organizirao je i radio u ono vrijeme u prvoj poslijeratnoj geodetskoj službi u Buzetu. Bio je on u taj čas za onaj narod i za ono vrijeme, pravi čovjek na pravom mjestu.

Kada je kasnije kao diplomirani geodetski inženjer pozvan na rad u Republičku geodetsku upravu da kao geodetski savjetnik u poslovima komasacije zemljišta djeluje na tom specifičnom području geodetske aktivnosti, gdje se osim uobičajene stručnosti traži i velika moralna odgovornost, stručna inventivnost i osjećajnost za pošten odnos prema poljoprivrednicima i njihovoj imovini, koju oni s velikim povjerenjem stavljaju u ruke geodetskih stručnjaka, Rudi unapređuje te aktivnosti i

oplemenjuje ih svojim stručnim i ljudskim odnosom te stvara sebi time na tim osjetljivim radovima ugled koji nije nikada ničim bio okrnjen.

S radnog mjesta savjetnika geodete na poslovima komasacije zemljišta u Republičkoj geodetskoj upravi SRH, Rudi je osjetljivo narušenog zdravlja krenuo prije deset godina u zasluženu mirovinu.

I na kraju tog životnog puta Rudi Vidovića, puta kojim se sve tako nezaustavljivo kreće, sve od onog časa kada je Rudi krenuo iz rodne kuće s prvom školskom torbom na leđima i odvojio se od rodnog doma, završio školu i odslužio vojsku, od časa kada je primio na ruke prvu plaću pa do dana kada mu je uručeno rješenje o mirovini, sve je to tako nepravedno brzo prošlo kao jedan dugi radni dan, sada nam preostaje reći dragom umrlom prijatelju da će nam minulo druženje s njime i njegovo ophođenje prema nama ostati u dugom i dragom sjećanju.

Za takvog prijatelja s kojim je svaki susret bio pravo osvježanje i nakon navršenih njegovih 75 životnih godina, kažemo da smo ga prerano izgubili i da je prerano otišao iz naše sredine.

Iskazavši mu na pogrebu posljednju počast, pozdravili smo ga uz misao: Navik on živi ki zgine pošteno.

M. Božićnik

DANILO PAPIĆ

U Beogradu je u 77. godini, posle kraćeg lečenja u Vojnomedicinskoj akademiji, 8. aprila 1987. godine preminuo Danilo Papić, major geodetske službe u penziji.

Rođen je 15. decembra 1910. godine u selu Milunići kod Pljevalja. Posle završenih šest razreda gimnazije u Pljevljima opredelio se za vojnički poziv i 1930. godine konkurisao za Vojnu akademiju, koju je završio 1933. godine, a potom kao inženjerski oficir 1936. godine završio je i Vojnu geodetsku školu u Beogradu.

Danilo Papić je po završenoj Vojnoj geodetskoj školi svoj kratki radni vek proveo u Vojnogeografskom institutu. Do rata je radio na Drugom topografskom premeru Jugoslavije u razmeru 1:25 000 u Sloveniji 1937. i 1938. godine, a potom u jesen 1938. i cele 1939. godine je učestvovao na gravimetrijskim radovima u raznim delovima Jugoslavije i na tim radovima, koje je Vojnogeografski institut počeo 1934. godine određivanjem Zemljine teže oko Laplasovih tačaka, i nastavio 1938, Papić spada u jednog od pionira u našoj vojnoj geodetskoj službi.

Posle kratkoga aprilskog rata 1941. godine celo vreme je proveo u raznim oficirskim zarobljeničkim logorima u Nemačkoj gde je pokazao visoku patriotsku svest i odanost našoj oslobodilačkoj borbi; ni najveći uspesi nemačke oružane sile nisu mogli nijednog časa da ga u tom pokolebaju.

Po završetku rata Danilo Papić se vratio u zemlju, odmah stupio u Jugoslovensku armiju i nastavio rad u Vojnogeografskom institutu, te je već 1946. godine izvodio i terenske geodetske radove na trigonometrijskoj mreži I reda u primorskom delu Jugoslavije i Albanije. Što zbog iscrpenosti u zarobljeničkim logorima što zbog teških terenskih radova na visokoplaninskom zemljištu, uskoro se razboleo na plućima, te je posle dugotrajnog lečenja i penzionisam protiv svoje volje 1952. godine.

Mada kratkoga radnog veka Papić je, kao u predratnom periodu svoje stručne delatnosti tako i posle rata s obzirom na svoje mogućnosti, sa puno volje i zalaganja maksimalno doprinio našoj vojnoj geodetskoj službi i sve davao od sebe da svaki povereni mu posao obavi na opšte zadovoljstvo.

Sahranjen je 10. aprila 1987. godine na Novom groblju u Beogradu ispraćen od rodbine, drugova i prijatelja i uz zaslužene vojničke počasti.

Slava Danilu Papiću i hvala mu na onom što je od srca doprineo svojim radom našoj vojnoj geodetskoj službi!

Nikola E. Radošević

GOJKO KRUNIC

Koncem novembra 1986. godine sasvim iznenada umro je Gojko Krunic viši geometar iz Trebinja.

Rođen je 28. 08. 1931. godine u Trebinju, gdje završava osnovnu školu i četiri razreda gimnazije. Srednju geodetsku školu upisuje 1946. godine u Zagrebu i završava je 1949. godine, sa odličnim uspjehom. Po završetku školovanja počinje raditi u Geodetskom Zavodu u Sarajevu, na radovima novog premjera. S obzirom na svoje stručne, organizacione i ljudske sposobnosti, veoma brzo napreduje u službi, te postaje rukovodilac grupe na novom premjeru Bijeljine i Bosanske Dubice.

Kao već istaknuti i afirmisani geometar, dobiva nekoliko primamljivih ponuda, kako u ustanovi gdje je radio tako i od drugih radnih organizacija iz Sarajeva, ali ga želja vuče u svoj rodni kraj, u Trebinje, gdje dolazi 1960. godine na radove hidroenergetskog sistema Trebišnjica. Od tada pa do svoje iznenadne smrti, vršio je i izvršavao sve povjerene poslove, stručno, pedantno, i na vrijeme. Radio je na svim geodetskim poslovima u sklopu sistema, koji su veoma složeni, i raznovrsni sa puno entuzijazma i uspjeha, ali je najviše vremena radio na poslovima osmatranja objekata hidrosistema. Tu je njegov talenat, u procjeni mjere tačnosti na radovima vertikalnih osmatranja, došao do punog izražaja. Ti radovi su često bili u središtu pažnje, npr. procjena stabiliteta oslonaca brane Grančarevo kao cjeline i pojedinih njenih dijelova. Podatke obrađene, analizirane i interpretirane prezentirao je na kongresima i savjetovanjima.

Isticao se duhovitošću, istinoljubivošću i pravednošću, pa je kao takav biran u mnoge društvene organe na razne funkcije.

Njegova iznenadna smrt prekinula je u nama vjerovanje da je još uvijek s nama, na radnom mjestu, da i dalje u sve nas unosi onaj nepomućeni mir, koji snaži i podstiče, i zato neka mu je vječna slava i hvala!

F. Hadžiahmetović